

KONEC PODVODU V JÁKOBOVĚ RODINĚ

MARTIN K.

(Svratka, říjen 2008)

Haleluja! Hospodine, prosíme Tě, abys při nás dokonal svoje dílo. Nedovol, aby nebylo jednáno s věcmi, se kterými jednáno být může. Prosíme Tě, Pane, aby ses mezi námi procházel a obživil slova, která budou plynout. Necht' se stanou tělem a přebývají mezi námi. Ve jménu Ježíše Krista napomínáme každého protivníka v duchu. Amen.

Bůh s námi neskončil. Rozhodl se, že chce mít syny, a také ví, jak na to. Někdy snad máme pocit, jako by se věci vymkly Bohu z ruky. Možná máme pocit, že před pár lety byla naděje bližší a slovo mělo moc a možnost něco stvořit. Zdá se, jako by některé věci s léty stále zůstávaly. Ale Bůh je Bohem změny.

Možná jsme na začátku svého křesťanství dokázali odložit alkohol, cigarety, zjevný hřích nebo zlozvyk. Najednou však došlo na náš charakter, kde Bůh začíná konfrontovat nás samé. Znáte to, jak se někdy hájíme: „To jsem přece já! Takoví byli moji předci, takový je můj národ, tak jsem byl vychován, takové je moje shromáždění, takové byly okolnosti, které mě zformovaly. Co po mně chcete? Jak se mám změnit? Jsem prostě takový! Některé věci mohu přestat dělat, ale kdybych měl změnit to, o čem, Bože, mluvíš, tak zahubím sebe.“ Ale Bůh nás pro závěr věku, ve kterém se nacházíme, chce provést proměnou duše, proměnou charakteru. Bůh si je moc dobře vědom, že povaha člověka se nachází v každé buňce těla, v každém hnutí myslí. Možná znáte ten pocit, kdy s hrůzou zjistíte, že navzdory tomu, jak jste se nechtěli v určitých věcech podobat svým rodičům, tak se jim podobáte? Bůh však pro nás má naději.

Bůh má naději pro všechny hořkosti, které jsme si nastřádali. V průběhu let hořkost jako by zatuhla a stala se součástí naší duše. Tento kořen hořkosti je schopen prorůstat naší myslí a duší, a pokud si nedáme pozor, proroste i mezi námi navzájem.

Prostředí rodiny je výborným podhoubím pro rozmnožování ukřivděností a hořkostí. Víte, že jsme rodina? Víte, že je mezi námi za ta léta prostor pro to, aby věci rostly a rozmnožovaly se? Nevím, jestli jste někdy byli v tradičních církvích, ve kterých jsou generace tetiček, babiček a příbuzných, a když do těchto vztahů chcete proniknout, musí vás do toho někdo z místních zasvětit. Řeknou vám: „Ti se jmenují takto a tato tetička je příbuzná s touto rodinou, tam je tetička, která je příbuzná s touto rodinou, a tento strýček se jmenuje takto. Jejich vztahům nerozumíš, staly se tam historické křivdy. Ten si vzal tu a tamten si nevezal tamtu.“ Víte, o čem mluvím? Haleluja! Bůh však chce, aby s tím byl konec. Chce, abychom nedopustili některým věcem usídlit se v naší duši, církvi nebo rodině.

Jednou jsem se Boha ptal: „Bože, proč se jmenuješ Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův? Co bylo na těchto lidech tak velikého? Co bylo tak velikého na Jákobovi?“ Víte, co mi Bůh odpověděl? „Já! Já jsem byl veliký.“ Amen? Bůh se nejmenuje Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův proto, že by byli tito lidé velcí, ale protože Bůh byl velký při nich. To, o čem si všichni mysleli, že je ztraceno a nemůže být změněno, Bůh změnil.

Pojďme se podívat na příběh jedné složité rozvětvené rodiny. Musím ten příběh zkrátit, jinak bychom tu četli tři čtvrtě Genesis. Abrahamův syn se jmenoval Izák a Izákův syn byl Jákob. Víme, že Izák měl bratra Izmaela, ale o něm nechci hovořit. Podívejme se, jaké křivdy, zranění a hořkosti se děly v této rodině. Ve vedlejší linii vidíme Ráchel, Izáka a Rebeku, Ezaua a bratra Rebeky, Lábana. Co všechno se mezi nimi dělo?

Nejprve je potřeba vědět, že Bůh měl na mysli linii Abraham, Izák, Jákob. Skrze ni chtěl přinést požehnání. Celou dobu se v tomto příběhu bojovalo o jednu věc. Co to bylo? Ano, prvorozenství. Pamatujete si na boj mezi Izákem a Izmaelem? Jako by se něco chtělo vmísit do Božího plánu. Ale Bůh čekal a měl pro všechno svůj čas.

Někdy máme pocit, že se Bohu něco nedaří a trvá mu to. Někdy máme pocit, že bychom mu měli pomoci. Bůh ale sleduje svůj příběh a odvíjí svou dějovou linii ve svůj čas.

Naší výhodou je, že máme knihu, kterou můžeme číst od konce. Můžeme „podvádět“. Můžeme se podívat, jak to dopadne. Víte, někteří lidé se rádi dívají na filmy a nechtějí slyšet, jak to dopadne. Čtou knížku,

užívají si vývoj nahoru a dolů a jsou napnutí, jak to skončí. Pokud se nestihli dívat na fotbal nebo hokej, nechtějí od nikoho slyšet výsledek, aby se na zápas mohli podívat a vychutnat si ho. Já jsem na tom přesně naopak. Když se hrál nějaký zápas, počkal jsem si nejdřív na výsledek. V případě, že jsme vyhráli, jsem pak sledoval zápas ze záznamu. Věděl jsem, že jsme vyhráli 4:3. Seděl jsem u televize, kde se odehrával obrovský zápas, ujídal jsem popcorn a říkal si: Prohráváme 3:0! To jsem zvědav, co se bude dít. Jak se čas zkracoval, byli lidé, kteří neznali výsledek, nervóznější a nervóznější. Říkali: „To projedeme! To projedeme!“ Já na to: „Neboj, já znám konec. Znáám konec.“ Čím méně času zbývalo do konce, říkal jsem si, oč krásnější a úžasnější bude změna mezi současným stavem a výhrou.

Stejným způsobem jsem četl knížku. Děj se začal nějak motat. Tak jsem se podíval na konec, kde jsem zjistil: Vyhrál to! Pak jsem se vrátil zpátky a v klidu čekal, jak k tomu dojde. Čím komplikovanější a méně pravděpodobnější se zdála výhra, tím více jsem se těšil na autorovu myšlenku, jak všechno vyřešil tak, aby to nakonec dobře dopadlo.

Bůh mě měl rád, a tak mi dal žít život, ve kterém mi na začátku řekl, jak to dopadne. Haleluja! Na začátku, to už jsme tady slyšeli, na začátku nás Bůh viděl na konci. Když se někdy podívám na sebe, na vás, na celou církev, říkám si: „Á jáje. To ne, to nedáme. To nedáme.“ A pak se podívám na konec Bible a volám: „Jo! Amen. Jsou tam! Sto čtyřicet čtyři tisíc. Proměněná duše. Pacholík.“

Víte, apoštol Jan už to viděl. Budoucnost už je historií. Otázkou vůbec není, jestli se to stane. Boží slovo o vás s naprostou jistotou mluví, a tak to bude. Musíte si vybrat jedinou věc. Ve které skupině, o které se tam mluví, chcete být. Máte na výběr. Je zde pacholík, nebo drak. Není pochyb o tom, že se to stane. Na nás je, abychom si vybrali tým, ve kterém chceme být, a pak už známe výsledek. Amen? Má to drobný háček. Proces náboru je poměrně náročný. Chcete-li být součástí vítězného týmu, musíte nejdřív projít svojí vlastní smrtí. Amen? Haleluja! Ale stojí to za to. Když se podíváme na konec, víme, jak to dopadne. Pojdme se na příběh Abrahama, Izáka a Jákoba podívat v odpočínutí a s vědomím, že Bůh je schopen věci změnit a zvrátit. Amen? Bůh změnil Jákoba. Jak se to stalo?

Izák měl dva syny, Jákoba a Ezaua. Bojovali mezi sebou o prvorozenství. Ezau a Jákob byli dvojčata. Jak v takové situaci vyřešíte

prvorozenství? Tahali se už při porodu. Do Jákoba byla vložena touha po prvorozenství. Amen? Jákob měl tuto touhu v sobě.

Existuje jedna věc, o které nevím, kde se bere, ale vím, že ji nemá každý. Protože jste na této konferenci, mám o vás naději, že ji máte. Touto „věcí“ je touha. Pamatuji si, že jsem v roce 1992 byl na konferenci, kde bratr duCille kázal a učil. Všechno pro mě bylo nové. Někdo se mě zeptal: „Rozumíš tomu?“ Odpověděl jsem: „Ne úplně, ale chci to.“ Něco ve mně toužilo po tom, co to slovo přinášelo. Vysoké povolání, myšlenka prvorozenství, stavělo do absolutní šedi jakoukoliv doktrínu církve. Cokoliv, co by mi svět, církev nebo náboženství mohly nabídnout, nemělo vůbec žádnou váhu proti tomu, co mi nabízel Bůh. Přesto jsem okolo sebe viděl lidi, kteří slyšeli stejné slovo o prvorozenství, ale prodávali a vyměňovali je za něco velmi nízkého. Za vlastní pohodlí. Za pozici, která je pomíjivá a vydrží jen chvíli.

Ezau měl v sobě stejnou povahu. Víte, je úplně jedno, co *říkáme*. Záleží totiž na tom, co *děláme*. Amen? Ezau mohl říkat o tom, že je prvorozený, cokoli chtěl, ale při první příležitosti vyměnil své prvorozenství za mísu čočky. Dovedete si představit, jak je to absolutně nesrovnatelné? Jako by někdo chtěl můj dům, moje auto, mou práci, rodinu a všechno bohatství, a nabízel mi za to skleničku vody! To se nedá srovnat. A přesto vidíme stejného ducha Ezaua, jak se prochází mezi námi. Na denní bázi a s každým naším rozhodnutím nám nabízí: „Nechceš vyměnit své prvorozenství za tuto věc? Nechceš je jenom na chvíli odložit? Nechceš ochutnat?“ Je potřeba mu říct: „Jdi za mě, satane! Na mém životě je povolání, jehož cenu nelze vyčíslit. I kdybych měl zemřít, Bůh se postará, aby se to slovo stalo.“

Jákob v sobě měl touhu: Chci prvorozenství! Víte, že to Bůh miloval? Víte, že Bůh miloval Jákoba, ale Ezaua nenáviděl? Bůh miluje naši touhu po prvorozenství. Duch Ezaua se někdy schovává za skromnost: „Nebudu se do ničeho cpát.“ Boží slovo ale říká, že Boží království trpí násilím. Jestli chcete něčeho dosáhnout a uchopit to, co Bůh pro vás má, pak je potřeba násilí.

Pokud jste rozhodnutí chtít prvorozenství, tak vás ďábel nebude přesvědčovat, že ho nedosáhnete, ale řekne, že ho máte. Máte to. Pohoda. V klidu. To má čas. Hřích? Ten vyřešíme. Ďábel vám nikdy neřekne, že s hříchem nebudete jednat. Nikdo z vás nevěří, že nebudete jednat s hořkostí. Nikdo z vás nevěří, že nechce s tímto hříchem jednat. Jen

věříme, že ne dnes. Zítřka. Ve středu. Ve středu také ne, v pátek, v pátek mám volno. V pátek s tím naložím. Amen? Stále máme představu, že někdy zítra, pozítří nebo popozítří tu věc vyřešíme. Tímto způsobem nás ale ďábel může ošidit. Hřích zůstane v našem srdci a stane se naší součástí. Máme ho tam vystavený ve vitríně: To je moje nepravost. To je můj dědičný hřích. Toto je zlovyk po babičce. Je součástí mého dědictví, to jsem já. A tak s těmito věcmi chodíme, občas je oprášíme a říkáme si: Jednou se jich zbavím, jednou s nimi naložím. Během času se však usadí a stanou se součástí našeho života. Pak přijde Boží slovo, které říká, abychom naložili s dědičným hříchem. Ano, to je on, přikyvujete. Amen. Ale nestane se nic. Bůh chce, abychom vitrínu otevřeli, uchopili hřích a vyhodili ho. Dnes. Nečekejme na zítřek! Amen?

Bůh nechce, aby se mezi námi rozmnožovaly křivdy. Bůh nechce, aby rodina A byla proti rodině B, manžel proti manželce, dcera proti matce, matka proti synovi. Haleluja! Nenechme se oklamat.

Jákob se rozhodl: Chci prvorozenství. A koupil ho od Ezaua. Problém je, že Jákob měl dvojí dědictví. Měl v sobě Abrahama a Izáka. Ale kdesi v sobě měl také Rebeku. Rebeka s Lábanem byli z rodiny podvodníků. V Rebece byl podvod. Jákob v sobě tedy měl přirozenost toužící po prvorozenství, ale zároveň v sobě měl povahu, která byla převrácená. Je to někomu povědomé? Cítíte v sobě Izáka? Cítíte v sobě touhu a volání po prvorozenství? Cítíte Rebeku? Cítíte podvod? Každý z vás ho může mít v jiné podobě.

V Jákobovi se skloubilo obojí. Dohodli se s Rebekou a podvedli Izáka. Rebeka v sobě měla podvod, který Jákob podědil. Vidíte, jak se podvod rozmnožuje? Všimáte si, jak se tento charakter dědí? Najednou se do linie, která měla přinést Krista, začíná dostávat podvod. Nevidíme to i dnes? Plyne slovo prvorozenství, ale zároveň se jakoby bokem do našeho srdce, rodiny nebo našich shromáždění dostává něco, co má chuť ho zastavit, unavit.

Pojďme se podívat na Jákoba. Jákob utekl od svého bratra Ezaua, protože se ho bál. S sebou si vzal podvod. Protože v něm však bylo volání po prvorozenství a touha být součástí jeho rodiny, utekl ke svému strýci Lábanovi. Jenže netušil, z jaké rodiny Lában je. Nevěděl, že je to rodina podvodníků. Lában měl v sobě také podvod. Amen? Jákob se se svým podvodem setkává s Lábanem. Ale Lában byl starší generace se zralým podvodem, a podvedl Jákoba. Už tady můžeme vidět jeden princip, totiž

že hřích se nakonec obrátí proti hříšníkovi. Amen? Podvod Jákoba se obrátil proti němu.

Kapitola 29 knihy Genesis mluví o tom, že se Jákob potkal s nějakými pastýři a ptal se jich: „Znáte-li Lámana, syna Náchorova?“ Odpověděli: „Známe.“ Jákob pokračoval: „Má se dobře?“ Řekli: „Tady zrovna přichází jeho dcera.“ Jákob uviděl Ráchel a zamiloval si ji. V Božím slově má veliký význam spojení dvou lidí, kteří zplodili símě. Bůh měl zájem, aby toto símě pokračovalo. V původním plánu měl Jákob s Ráchel v tomto rodu pokračovat. Tak přišel Jákob k Lábanovi a žádal: „Dal bys mi Ráchel za ženu?“ Lában odpověděl: „Bratře, komu lepšímu bych ji mohl dát, než své vlastní krvi?“ Vidíte člověka, který podvádí svou vlastní rodinu. Největší zranění přichází skrze nejbližší. Amen? Znáte zranění, která přichází z vaší vlastní rodiny? Z vaší vlastní krve? Říkáte si: Proč právě moje vlastní krev? Tady se začalo vytvářet obrovské zranění mezi Jákobem a jeho otcem, kterého podvedl, a Jákobem a Lábanem, kterým byl podveden.

Lában tedy říká: „Komu jinému než své vlastní krvi?“ Mezitím má Lában v hlavě podvod, jak vyžrát na svého rodinného příslušníka. Najednou už zde není jen Ráchel, ale i Lía. Po sedmi letech, ve kterých Jákob slouží, aby si vysloužil Ráchel, je svatba. Bere si ji, ráno se vzbudí a ejhle – Lía. Dovedete si představit to ráno, kdy zjistíte, že sedm let, ve kterých investujete, vyděláváte, je pryč, že jste podvedeni, a nemůžete s tím nic dělat?

Nemluvíme na této konferenci náhodou o křivdě a o hořkosti? Křivda, která se v Jákobovi začala tvořit už na začátku, se najednou obrací proti němu. Všimněte si, že pokud v sobě máte křivdu, máte zároveň i odsouzení. To je něco, co funguje a tlačí vás ze dvou stran. Jákob byl odsouzený z toho, co provedl Ezauovi a Izákovi, a zároveň byl plný hořkosti a zloby kvůli tomu, co mu provedl Lában. Všecko se to v něm smíchalo a stávalo se součástí jeho duše.

Tyto věci jsou naší součástí. Historické křivdy. To, co mi někdy někde někdo udělal, nějak mě nepochopil. To přece není fér! Pracoval jsem pro Lámana tak poctivě! Na začátku jsme se dohodli. To je moje vlastní rodina! Nakonec mi provede tohle! Za co? Lábane, co jsem ti zlého provedl? Lában říká: „U nás není zvykem vdávat mladší dceru nejdřív.“ Co na to říct? Co to je za odpověď? Má smysl mu připomínat nějaké dohody nebo mu dávat soupis férového podnikání? To nemá

smysl. Tak se hořkost a křivda zabydluje a stává se součástí Jákoba. Říká tedy Lábanovi: „Co můžu udělat pro to, abych získal Ráchel?“ Lában odpovídá: „Dej mi dalších sedm let.“ – „Dobře, a můžu ji mít hned?“ – „To víš, že ano, moje vlastní krvi!“ Jákob má nyní dvě ženy: Ráchel a Líu. Boží slovo však jasně říká, že více miloval Ráchel než Líu.

Myslíte si, že o tom podvodu Líu věděla? Pochopitelně. Jak by mohla nevědět. Myslíte si, že se ráno probudila a řekla: „Ó, já jsem vdaná!“ Ne. Musela se domluvit se svým otcem. Víme, že i Ráchel v sobě měla podvod. Vidíme ho později, když okradla svého otce. Podvod je tedy v Ráchel i v Líu. Zde vidíme, jak se podvod rozšiřuje.

Rozšiřuje se nejen podvod, ale rozmnožuje se i zranění. Představte si situaci, kdy Jákob má dvě ženy. (Bůh ale pochopitelně něco sleduje.) Která z nich se cítí lépe? Pravděpodobně Ráchel, protože je první milovanou. Sestry, která z vás by chtěla být druhá, méně milovaná žena kohokoli? Jaké by to bylo? Jákob přichází domů a volá: „Miláčku, Ráchel, ahoj!“ A jen tak mimochodem: „Čau, Líu.“ Dovedete si představit tu situaci? Každý den Líu pracuje a vaří, snaží se zalíbit, a Jákob kolem ní prochází a míří do stanu za svou Ráchel. Den za dnem. Dovedete si představit, jaké by ve vás bylo zavržení? To je to, s čím jednáme. Jednáme se zavržením, se soudem, s neporozuměním. Možná je tu i uvědomění si: Vím, že si za to můžu sama. Ale kde je tomu konec? Bude to trvat na věky? Budu navěky trpět pro svůj hřích? Co moje děti?

Bůh se nad Líu smiloval a zavřel Ráchel lůno. Líu, plná hořkosti, zavržení a soudu začíná plodit jednoho syna za druhým. Ráchel zůstává neplodná. Vidí, že Líu Jákobovi rodí syna. Představte si, že jste tentokrát milovaná manželka svého muže, ten však má děti s jinou. Dovedete si to představit? Najednou v sobě máte další hořkost. Roste ve vás zavržení. Pamatujete si, jak to začíná? Obvinění. Potom následovala hořkost a ještě větší hořkost. Přišla mezi ně nenávist. Začalo soutěžení mezi mnou a bratrem, sestrou, rodinou, církví. Jsem v právu, protože se mi stala křivda. Někdo mi ukřivdil, někdo mě nepochopil. Začíná se to v nás zabydlovat, stávat součástí našeho charakteru.

Ještě větší zmatek vznikl tím, že Ráchel i Líu měly každá svou služebnici, otrokyni, které daly Jákobovi. Jákob měl tedy nakonec čtyři manželky. Umíte si představit ten zmatek? Vyberte si: Chtěl by někdo z vás být druhou, třetí, nebo čtvrtou manželkou? Chtěl by být tou, která plodí děti, nebo tou, která neplodí děti? Víte, někdy si stěžujeme na to, do

jaké jsme se narodili rodiny. Někteří se narodili do ne zcela funkční rodiny. Kdo z vás se ale narodil do rodiny, která byla plná podvodu a nenávisti, a měl čtyři maminky? Nikdo? Mám pocit, že bychom si měli přestat stěžovat na své okolnosti. Jestliže Bůh mohl něco udělat z těchto synů, tak nemáme výmluvu. Pokud Bůh byl schopen z tohoto zmatku vyrobit život, co Mu brání, aby něco udělal ze mě? Kdo si myslíme, že jsme? Myslíme si, že naše křivda je větší než křivda kohokoliv před námi? Jsme přesvědčeni, že to, co se stalo nám, je větší, než co se stalo někomu jinému? Jako bychom si někdy v církvi porovnávali svá ukřivdění. Víš, co se stalo mně? Chceš slyšet můj příběh? To nic není, víš, co se stalo mně? Víš, co mi udělal otec? Ale kdybys věděl, co mi udělala matka! To není vůbec nic, ale kdybyste věděli, co mi udělaly moje děti! Víš, co mi udělali starší? To je to největší ukřivdění! Amen? Jako bychom si porovnávali důvody, proč nemůžeme chodit v synovství.

V tento okamžik zde máme čtyři rodiny žijící na jedné hromadě. Dovede si to představit? Lía měla první čtyři syny, Rubena, Simeona, Léviho a Judu. Žádná z dalších žen nerodila. Aby toho nebylo málo, Bůh zastavil plození i Líe. Co asi dělali Ruben, Simeon, Lévi a Juda, když seděli u večeře s Líou? „Kde je táta?“ – „Vedle ve stanu.“ Opakuje se to každou večeři: „Kde je táta?“ – „Ále, s Ráchel.“ – „On nás nemá rád, maminko?“ – „Ale má, ale Ráchel má radši.“ – „Maminko, táta tě nemá rád?“ – „Ani se neptej.“ Co se budovalo v těch synech? Nedovedu si to ani představit. Vy také ne. Každý však máme své věci, kterými jsme prošli.

Chci vám jen říct, abyste nezapomněli: Víme, jak zápas dopadl. Známe konec knížky. V této jedné rodině vidíme absolutní zmatek, zranění, nenávist, křivdu a podvod. Jákob mezitím stále žije u Lámana, slouží mu a bojí se Ezaua, o kterém si myslí, že ho chce zabít. „Maminko, nemohli bychom s tátou navštívit strýčka?“ – „Ne.“ – „Strýček nás nemá rád?“ – „Ne, on chce tatínka zabít.“ – „A co na to říká dědeček?“ – „Dědeček se zlobí, protože ho tatínek podvedl.“ Zmatek. Zmatek. Nemáte se kam obrátit. Někdy máme pocit, že naše křivda je veliká. Chtěli byste vyrůstat v rodině slavného Jákoba?

Víte, Jákobovy děti vyrůstaly v tomto prostředí, které je formovalo k nenávisti vlastních bratrů. Nebudu tady vyjmenovávat dalších šest bratrů, zmíním jenom dva poslední. Jak se jmenují? Josef a Benjamín. Zatím zůstaneme u Josefa. Konečně se Bůh slitoval nad Ráchel a otevřel jí lůno. Chtěli bychom být Josefem, že? Jste si jisti? Představte si, že jste

se narodili do rodiny, která je plná nenávisti, hořkosti, soupeření. Máte deset bratrů, kteří byli odmalička po lžičkách krmeni nenávistí vůči vaší matce. Narodili jste se jako dítě Josef, které je od počátku určeno k tomu, aby bylo nenáviděno. Všichni synové byli krmeni svými matkami nenávistí proti Josefovi. Jako kdyby toho nebylo málo, Bůh požehnal obzvláště Josefovi. Přicházel z linie, kterou chtěl, a tak mu dal zvláštní povolání. Josef se narodil do prostředí, které od počátku nebylo ideální. Myslím, že pro dnešní sociálku by to bylo tučné sousto. Asi by Jákobovi odebrali všechny děti. Josef vyrůstal v prostředí, ve kterém byl tlak. Byla tu nenávist, závist i elitářství, protože otec Josefa preferoval, a tím podporoval nenávist u svých dalších synů.

Bůh si vyvoluje takové rodiny, takové typy lidí a neřešitelné situace, aby na nich mohl ukázat svou moc. Už víte, proč Bůh říká, že je Bůh Jákobův? Protože nám ukazuje svoji schopnost napravit.

Josef vyrůstá a určitě se nebudeme divit tomu, že to byl právě Juda, kdo navrhl, aby ho prodali do otroctví. Dalo by se diskutovat o tom, že to myslel dobře, aby ho nezabili. Všichni bratři pracují kdesi na poli a přichází za nimi Josef. Stal se reprezentantem křivdy let a generací. Přichází ten, který má na sobě plášť proměnných barev. Jako kdyby Jákob nečetl žádné knihy o tom, jak vychovávat své syny. Jak může Josefovi nechat ušít barevný plášť a poslat ho mezi bratry na odív! Kdo z vás by to udělal? To je bláznovství! Bůh však něco sledoval, a proto stále zhoršoval tuto neřešitelnou situaci.

Bůh uprostřed této situace dal zaslíbení. Jméno Josef znamená „Bůh přidá“. Bůh přidá. Josef reprezentuje Krista a ukazuje na to, že za ním přichází ještě někdo další. Haleluja! Ráchel neskončila. Amen?

Než bratři Josefa prodávají do otroctví, zdají se mu sny. Uprostřed této neutěšené situace hovoří sen a jeho výklad o tom, že se mu jeho bratři budou klanět. To už i nejstarší Ruben musel říct: „To je vrchol! To je vrchol. Všichni se budeme klanět Josefovi? Copak nejsem nejstarší syn? Co je to za nesmysl! Budeme se klanět rozmazlenému spratkovi, který je nejlépe oblečený, tatíček na něho dohlíží, ale nás celou dobu zanedbává?“ Josef jim servíruje jeden sen za druhým. V bratrech vyrostla křivda, která se už proměnila v nenávist. Z nenávisti se stává vražda. Proto Bůh říká, že nenávist je vražda. Pokud totiž dopustíme, aby se v nás usadila křivda, pokud ji v sobě budeme chovat a pečovat o ni, stane se

z křivdy hořkost, zahořklost. Z hořkosti pak může vyrůst nenávist. A z nenávisti vražda.

Jákobův podvod se mu vracel podruhé. Bratři prodali Josefa do Egypta. Vzali Josefovo roucho, to slavné barevné roucho, namočili ho v krvi a donesli Jákobovi. Řekli: „Takhle dopadl tvůj syn.“ Celý podvod pokračoval dál. Podvod, nenávist, vražda, zranění. Vidíme, jak se počáteční podvedení Izáka rozmnožuje v obrovský zmatek.

Josef ale dál žije svůj příběh v Egyptě. Nezapomeňme, že mezitím se Ráchel narodil druhý syn Benjamín, při jehož porodu zemřela. Kdo z vás by chtěl být Benjamín? Rodíte se do rodiny, kde nemáte matku, bratři vás nenávidí, protože jste se narodili z matky, která není jejich, bratr, kterého byste mohli mít ze společné matky, je mrtev, otec Jákob do vás vkládá veškeré své naděje, absolutně vás ochraňuje, nic vám nedovoluje, a ještě k tomu žijete v prostředí strachu ze vší nenávisti, zavržení a zranění. Jákob sám je v tom všem plný zranění a křivdy: Bože, cos mi to udělal! Chtěl jsem prvorozenství. Vždyť jsem ho koupil! Vlastně jsem tátu tolik nepodvedl. A tohle všechno se mi děje? Podvede mě Lában, potom mě sužují manželky, které nemohou родit, a když se mi nakonec narodí z mojí milované Ráchel syn, tak o něj přijdu?

Kdo by vyměnil život s Jákobem? Žádná ruka nahoře? Zranění. Hořkost. Žádná naděje. Žádná odpověď. Uvědomte si, že deset Jákobových synů žije celou dobu ve lži. Přestavte si, že každý den přijdou na večeri, sedí se svým zamklým otcem u stolu. „Proč jsi smutný, otče?“ – „Truchlím pro Josefa.“ S čím muselo těch deset bratrů žít? Rok za rokem. Co se s nimi dělo? Dovedete si představit, že byste prodali svého bratra do otroctví, denně se pak potkávali se svým otcem a neřekli mu to? Možná mu to neřekli při představě, že Josef někde žije. Kdyby byl jistotně mrtvý, to je jedna věc. Ale možná někde žije, možná je otrokem. Kdybychom něco udělali, možná bychom ho ještě mohli najít a naše jednání by se dalo odčinit. Možná trpí v otroctví. A tak se k tomu všemu přidává ještě vina a neschopnost s tím cokoli udělat. Nikdy se nezvedli a nešli to vyřešit.

Mezitím Josef prožívá svoji vlastní hořkost: Co jsem udělal? Co jsem, Bože, provedl? Co jsem provedl, že jsem se narodil do takového prostředí? Své bratry jsem miloval! Chtěl jsem si s nimi hrát. Nevadilo mi, že jsou z jiné matky. Nemůžu za to, že jsem dostal sny. Bože, Tys mi dal zaslíbení. Ty jsi mě uprostřed všeho ochraňoval. Ty jsi mě uprostřed

těch věcí utěšoval. Tys mi řekl, že pro mě máš naději, že máš vysvobození, že máš vyřešení! Tys mi řekl, že přijde čas, kdy se mi bratři pokloní, že přijde čas, kdy se celá rodina dá dohromady. A zatím se tady krok po kroku dostávám do Egypta. Hořkost. Křivda. Stala se mi křivda! Tohle udělala moje vlastní krev? Moje vlastní krev mě zavrhlá? Najednou má Josef právo cítit se zavržený. Neudělal nic zlého. Udělal všechno, co mohl. Bylo na něm povolání. Poslechl slovo, které mu bylo řečeno. Sdílel se o tom se svými bratry. Hrál s otevřenými kartami, a toto mu udělali? Vždyť jim měl být vysvobozením! Haleluja!

Bůh Josefa nechává dojít do otroctví. Ale pro pomazání, které na něm bylo, pro to pomazání najednou začal růst. Bůh mu dal naději. Dal mu naději jenom proto, aby ji zmařil. Amen? Bože, byl jsem věrný. Nestěžoval jsem si. Uprostřed zlých okolností jsem si nestěžoval. Snažil jsem se být spravedlivý. Měl jsem právo Tě zavrhnout, Bože. Jako jsi mě zavrhl Ty, tak jsem Tě mohl také zavrhnout. Mohl jsem zavrhnout spravedlnost. Když mi bylo uprostřed mizérie nabídnuto pokušení, postavil jsem se za Tebe, Hospodine. Řekl jsem: Nebudu hřešit! Jsem Hospodinův syn, nebudu hřešit! A teď čekáte odměnu. Všiml sis toho, Bože? Všiml sis mojí spravedlnosti? Všiml sis, jak jsem se, navzdory všem křivdám, zachoval? Všiml. Josef však stále sedí ve vězení.

Sedí ve vězení, ale nesedí tam sám. Jsou tam další dva. Oba mají sen a Josef jim sny vyloží. Víte, kdyby nás Bůh někdy opustil, možná by to bylo jednodušší. Ale Bůh nám stále mluví. Bůh nám mluví a udržuje naději, která nám je někdy nadějí, někdy osidlem. Osidlem, když se ptáme: Co je tedy špatně? Co je špatně, když jsem vyložil sen, na jehož základě odešli k faraónovi, k mojí naději? Mám šanci, mám kontakt, mám známého! Někdy se upínáme k jiskřičce naděje, která nám zasvitne v práci nebo rodině. Mám přímo u faraóna známého, který je mi tak známý! Josef a jeho spoluvězňové spolu spali v jedné místnosti den, měsíc, možná roky. Co se asi prožívá ve vězení? Musí to být velmi intimní zkušenost. S kým jiným si povídám než se spoluvězni? Možná se znali lépe, než je znali rodiče.

Při jejich rozchodu Josef říká: „Až budeš u faraóna, prosím tě, vzpomeň si na mě, zmiň se o mně.“ Naděje. Co se stalo? Zapomněl na něj. Možná si Josef říkal: Dneska ještě ne, dneska s ním ještě nemluvil. Po týdnu říkal: Už by s ním měl mluvit. Možná faraón nemá čas. Za měsíc: To už by si měl najít čas. Možná odcestoval. Za rok: To už se

museli vrátit. Tak se zase všechny Josefovy naděje, vložené do člověka, rozplynuly. Kde je zaslíbení o mojí rodině?

Uprostřed prostředí, ve kterém Josef byl, na něj Bůh vložil všechny věci jeho rodiny. Všechn podvod, křivdu, hořkost. A zavřel ho do vězení. Zavřel ho do vězení, aby s ním mohl jednat. Bůh však mezitím skrze vinu jednal i s jeho bratry, protože v Josefovi i v nich bylo Boží símě. Kdyby tam nebylo, pak by nebylo naděje. Kdyby tam Boží símě nebylo, nebylo by vysvobození. Amen? Ale to símě tam je a je mu jedno, jak těžké a neřešitelné je prostředí a celá situace. Amen? Někdo mi říkal, že hodil do betonové hmoty fazole. Byla to betonová obruč. Po čase najednou začal beton pukát a objevila se rostlinka, lísteček fazole. Jako by v tom semeni byla moc, která dokázala prorazit jakékoli prostředí. Jako by to símě bylo schopné porazit jakoukoli vinu a vyřešit veškerý zmatek.

Kdyby náš příběh končil tady, tak dnes pro své životy nemáme řešení. Tento příběh však v sobě řešení má. Stejně jako kdysi Eliáš polil oběť vodou¹, aby o to víc dokázal Boží moc, stejně tak to činí Bůh s námi. Ve chvíli, kdy už nevidíme jakékoli řešení, Bůh ještě naši situaci zkomplikuje, aby se mohl oslavit. Haleluja! Najednou do celé té situace přichází Hospodin a Jeho odpověď.

Převyprávím vám teď kapitoly 42, 43 a dále, kde se stalo, že Josef byl zázračně den ze dne vyvýšen. Víte, někdy si myslíme, že naše utrpení trvalo pět, deset, dvacet let, a aby se napravilo, bude potřeba dalších pět, deset či dvacet let. Ale Bůh říká: „Ne.“ Ze dne na den vychází poslední zavržený vězeň. Přivádějí ho z vězení. Určitě z něho museli umýt špínu, možná museli odstříhnout velký nehet. Museli mu ostříhat vlasy a možná si musel přivykat na světlo. Jak si představujete Josefa? Myslíte, že z vězení vyšel zdatný, umytý, silný, ostříhaný? Umyli ho a přivedli před faraóna. Za pár hodin. Faraón vypráví Josefovi svůj sen a říká: „Kdo na to odpoví? Josefe?“ – „Já na to odpovím. Hospodin vám poslal sen proto, abyste učinili toto a toto a toto.“ Když to faraón slyší, říká: „Ustanovuji tě druhým po faraónovi.“ Haleluja! Během několika hodin Bůh zavrženou, neřešitelnou, zakomplexovanou situaci vyřešil a Josefa učinil druhého po faraónovi. Haleluja! Ustanovil ho druhým po faraónovi a dal mu vládu nad celou zemí.

¹ 1. Královská 18:34-35 – „A řekl: Naplňte čtyři stoudve vodou, a vylíte na oběť zápalnou i na dříví. Řekl opět: Učiňtež to po druhé. I učinili po druhé. Řekl ještě: Po třetí učiňte. I učinili po třetí, tak že tekly vody okolo oltáře; také i struhu naplnila voda.“

Kdo by chtěl být Josefem? Najednou se nám to líbí. Kdo by chtěl být pacholíkem? Víte, že máme být společností Josefa? Víte, že máme být společností Benjamína? Haleluja! Proč bychom se cesty, která je před námi, báli? Proč bychom se dívali na okolnosti? Proč bychom klesali na mysl nad okolnostmi, kterými procházíme, když máme příklad Boží pravice, která je schopná absolutně vysvobodit? Povstává zde nový příběh. Něco mu ale chybí. Kde je Josefova rodina? Pořád se při něm nenaplnilo zaslíbení o jeho rodině.

Možná, že někdy Bůh odpověděl a vyřešil část vašeho problému, vašeho dilematu. Možná se vám už daří v práci, možná vás Bůh uzdravil. Kde však je moje rodina? Co s nevyřešenými věcmi v církvi? Co se zavržením?

Nechápu, proč Josef za svojí rodinou nejel. Proč nejel za svým otcem? Představte si, jak jedete s vozataji, s mocnou jízdou, jste druzí v Egyptě. Nechtěli byste si bratry vychutnat? Přišli byste a řekli: „Ahoj, Rubene, ahoj, Lévi, ahoj, Judo, za kolik že jste mě prodali? Ahoj, tati, to je můj kočár, má 150 koní.“ Ten pocit zadostiučinění! „Ty, tati, to mi řekni, co ti navykládali.“ Anebo pocit: Odpuštím jim. Budou mi sloužit za plat. Anebo je uvrhnu do svých vězení.

Zdá se, že něco zabránilo Josefovi toto udělat. Něco v něm porazilo chuť se mstít. Haleluja! Něco v něm tu touhu zničilo. Jako kdyby spálil mosty a řekl: To je za mnou. Mezitím se v průběhu let odehrává další příběh, kdy bratři skrze vinu činí pokání. Vina na ně doléhá. V Bibli není ani slovo o tom, že by nenáviděli Benjamína. Jako by vina a símě Krista v nich jim neustále mluvily a pracovaly, a když uléhali na lože, říkali si: Kdybych to tak mohl vrátit. Kdybych to tak mohl vrátit. Jak rád bych se poklonil Josefovi.

Bůh je ve své moci a schopnosti přivedl opět dohromady. Přivedl je zpátky skrze „náhodu“. Bůh dopustil hlad. Dopustil hlad na zemi. Kdyby celý svět tušil, co Bůh na něj dopouští jenom proto, aby dopsal příběh o svých synech! Víte, celý Wallstreet, EU a OSN se budou pokoušet vyřešit různé krize. Netuší však, že tím vším Bůh něco sleduje. Nevědí, že Bůh má příběh, který chce dopsat. Něco se musí stát mezi současností a sto čtyřiceti čtyřmi tisíci těch, kteří mají jméno otce napsané na svých

čelech.² V tuto chvíli jsme ještě uprostřed mizérie a zmatku. Ale příběh takto nekončí. Bůh se nebojí obětovat dějiny lidstva. Haleluja!

Bůh pro svůj záměr, pro dokonání svého díla při Josefovi, nechá změnit dějiny Egypta, nejmocnějšího národa na světě. On to činí pro hrstku lidí, plných viny, vrahů, ve kterých je však símě Krista. Pro toto símě Bůh změní dějiny lidstva. Haleluja! Bůh se chystá změnit dějiny lidstva. Už to nečteme jenom v Bibli. Čteme to i v novinách. Haleluja! Jsme na samém pokraji dokončení, dopsání tohoto příběhu.

Stejně jako v zápase, o kterém jsem mluvil, víme, že vyhraje. Musíme ale být na správné straně. Musíme Bohu dopustit, aby uprostřed našeho vězení nebo života s otcem jednal s vinou a s hořkostí. Bůh nás tento týden shromáždil na konferenci, abychom to tady odložili a řekli: Bože, dost! Už to v sobě nebudu chovat! Neponesu si to vůči bratrovi. Neponesu si to vůči rodičům. Nebudu to mít proti starším! Nebudu to mít proti svým dětem! Haleluja!

Příběh tady neskončil. Deset Jákobových synů přišlo do Egypta pro potravu. Jákob Benjamína nepustil. Uviděl je druhý po faraónovi, Josef. Najednou cítil zmatek. Co má udělat? Pomstít se? Odpustit? Co s tím? Josef měl plnou moc udělat, co chce. Najednou si vzpomněl na zaslíbení. Že by se nakonec naplnilo? Bratři nakupovali, ale Josef chce vidět Benjamína, a tak říká: „Musíte se vrátit a přivést svého bratra, abyste dokázali, že nelžete.“ Hodně ten příběh zkracuji. Bratři se tedy vrátili s Benjamínem. Josef jim požehnal, ale když odcházeli z Egypta, znovu jim něco provedl. Do Benjamínova pytle nechal vložit svůj pohár. Pak je dostihl a řekl: „Co jste mi to udělali? Okradli jste mě!“ Všimněte si, co odpovědělo deset bratrů: „To neděláme. To při nás není. Nikdy bychom takovou věc neudělali!“ Najednou se postavili jeden za druhého a měli jistotu v sobě navzájem. Měli jistotu jeden v druhém, že tohoto jsme už zanechali, to už je za námi. Amen? Haleluja!

Pojďme číst dál. Jsme ve 44. kapitole Genesis, ve verši 9, kde bratři říkají: „*U koho z služebníků tvých nalezeno bude, nechť umře ten; a my také budeme pána svého služebníci. I řekl: Nu dobře, nechť jest podlé řeči vaší. U koho se nalezne, ten bude mým služebníkem, a vy budete bez viny. Protož rychle každý složil pytel svůj na zem, a rozvázal každý pytel svůj. I přehledával, od staršího počal, a na mladším přestal; i nalezen jest*

² Zjevení 14:1 – „Tedy pohleděl jsem, a aj, Beránek stál na hoře Sion, a s ním sto čtyřiceti a čtyři tisíců majících jméno Otce jeho napsané na čelích svých.“

koflík v pytli Benjaminovu. “ Á, Benjamín? Že bychom se dokázali zbavit i druhého? Vždyť je to přece druhý Josef. To je ten, o kterém prorokovalo Josefovo jméno. Něco se ale v mezičase stalo. „Tedy oni roztrhše roucha svá, vložil každý břímě na osla svého, a vrátili se do města. I přišel Juda s bratřími svými do domu Jozefova, (on pak ještě tam byl,) a padli před ním na zemi.“ Teď se podívejme na 17. verš, jak je chce potrestat: *„Odpověděl Jozef: Odstup ode mne, abych to učinil. Muž, u něhož nalezl jest koflík, ten bude mým služebníkem; vy pak jděte u pokoji k otci svému.“* V pokoji? Ke svému otci? Tenhle příběh, to už tady jednou bylo! Máme se vrátit k Jákobovi a protrpět znova to, co jsme protrpěli? Máme nechat Jákoba, aby protrpěl další roky soužení? To raději zemřít. Radši zemřu. Toto je Boží charakter. Najednou byla nenávist zplozující vraždu vyměněna za ochotu obětovat se. Haleluja! Změnila se v ochotu obětovat se za Benjamína, za Benjamína od Ráchel!

Bůh je schopen obrátit i ten největší zmatek a oslavit se. Mějte naději do svých vlastních životů. Mějte naději do všech příběhů, které žijete. Mějte naději do všech zákoutí a zákrut svých situací. Mějte naději pro své beznaděje. Mějte naději pro svou hořkost, pro své křivdy. A odložte je. Dopusťte Bohu, aby s nimi jednal. Čiňte pokání. Čiňte pokání a žádejte odpuštění, aby vás Bůh změnil a ten příběh s vámi dopsal.

Víte, kdo v tuto chvíli Josefovi odpovídá? Juda. Juda, který navrhl, aby byl Josef prodán do Egypta. Ten stejný Juda zde říká: *„I přistoupil k němu Juda, a řekl: Slyš mne, pane můj. Prosím, nechažť promluví služebník tvůj slovo v uši pána svého, a nehněvej se na služebníka svého; nebo jsi ty jako sám Farao.“* Začíná vyprávět zranění svého otce. Vypráví o otci a mluví o matce, která už nežije a která porodila jenom dva syny. Jeden však zahynul, a kdyby se ten druhý nevrátil, otec to nepřežije. Je tam někde podvod? Ne, říkají mu pravdivý příběh. Podvod je pryč. Nenávist je pryč. Nahradilo ji slitování. Je v nich láska, milosrdenství, pochopení a porozumění. Mluví o Ráchel? O Jákobově ženě, která měla jenom dvě děti? Co se stalo?

Verš 32: *„Nebo služebník tvůj slíbil za pachole, abych je vzal od otce svého, řka: Jestliže ho nepřivedu zase k tobě, tedy vinen budu hříchem otci mému po všechny dny. Protož nyní nechť zůstane, prosím, služebník tvůj místo pacholete tohoto za služebníka pánu svému, a pachole ať vstoupí s bratry svými. Nebo jak bych já vstoupil k otci svému, kdyby tohoto pacholete nebylo se mnou? Leč bych chtěl viděti*

trápení, kteréž by přišlo na otce mého.“ To už Josef nemohl ustát. To už nešlo. *„Jozef pak nemoha se déle zdržeti, přede všemi přístojícími zvolal: Každé všechněm ven! I nezůstal žádný s nimi, když se známil Jozef s bratřími svými.*“ A byl tam veliký pláč, který slyšel faraónův dům i celý Egypt. Tento pláč vyprávěl příběh. Příběh o tom, že Bůh má silnou pravici a že není nic, co by nedokázal vyřešit. Není žádné zavržení, žádná křivda, žádné neporozumění, které by On nedokázal vyřešit. Není žádné zaslíbení, které by Bůh nedokázal ve své pravici udržet a uskutečnit. Amen?

Tak se před našima očima odehrává příběh, ve kterém nám Bůh ukazuje, co udělal pro Jákoba, díky slibu, který dal Abrahamovi. Bůh nás nazval Abrahamovými syny. Haleluja! Bůh vás nazval stejným jménem! Bůh vás klade na stejnou úroveň. Bůh dal zaslíbení. Bůh dal zaslíbení skrze Abrahama, že do vás vloží símě, které má moc vás na to místo dovést. Haleluja! Buďte povzbuzeni a nedopust'te, aby vám kdokoli řekl, že váš příběh skončil a je dopsán tak, jak je dnes. Nečekejte na zítřek. Nedopust'te to! Nečekejte, až zahřmí. Nečekejte, až se něco stane. Nečekejte na něco zvláštního. Padněte na svou tvář a řekněte: „Bože, dnes. Dnes je ten čas, kdy chci opustit veškeré zavržení, všechno, co mě spoutává. Nabídl jsi mi prvorozenství, a proto nedopustím, aby mě cokoli zdrželo.“ Pokud potřebujete za někým jít, s někým se modlit, jestli potřebujete s někým něco vyřešit nebo potřebujete činit pokání, tak jděte a učiňte to. Nemusíte čekat na příhodnou dobu. Nemusíte čekat, až to ten druhý bude připraven slyšet. Můžete odpustit a říci: „Dnes je nový den. Dneska je nový začátek. Už nemusím dál táhnout zavržení, soud, strach, nenávisť, zlobu, ani lež.“

Bůh vám požehnej.